

WOUTER ROZEMA

GOUDEN
GEHEIM

HarperCollins

Hoofdstuk 1

Crawford Hall was gezegend met het soort gezicht dat de redactie van *Champagne Pages* zo vaak mogelijk op de cover wilde hebben. Niet perse omdat hij de bekendste beroemdheid in Londen was die regelmatig werd gefotografeerd, maar omdat zijn uitstraling iets met mensen deed. Zijn voorkomen had iets sluis. Iets onaantastbaars.

‘Zelfs iets... gemeens,’ verzuchtte onze hoofdredacteur Wright ooit. Hij deed het klinken als een compliment, en in zijn ogen was dat het waarschijnlijk ook.

‘Emotie verkoopt, Nathaniel,’ verklaarde hij zijn opmerking bij het zien van mijn verwarde blik. ‘Wij mensen zijn het meest geïnteresseerd in de beroemdheden die het verst bij ons vandaan staan. Die we nooit zullen zijn, wiens lichaam we nooit zullen krijgen, en van wiens vermogen we alleen maar durven te dromen. Maar laat dat soort mensen nou net het moeilijkst te peilen zijn. Ze lachen niet en knikken alleen maar een beetje afwezig. Hoeveel foto’s hebben we wel niet van CEO’s in pakken die handjes schudden en braaf naar de camera lachen? Nee, niet Crawford Hall. Kijk.’

Hij wees naar een van de recentste covers. Crawford Hall stond erop afgebeeld in een blauw, *double-breasted* pak met gedetailleerde, brede revers en gouden knopen. Zijn asblonde krullen waren strak naar achteren gekamd, en zijn neus liep in een scherpe boog, als van een trotse roofvogel.

Terwijl hij de limousine – waarvan de deur nog net op de cover stond – uit stapte, leek hij zijn voet verkeerd te hebben neergezet. De helft van het glas champagne dat hij vasthield vloog namelijk door de lucht. Fonkelende druppels sierden de cover en leken de luxueuze uitstraling van het beeld alleen maar te versterken. Het was alsof hij een handje diamanten uitstrooide.

Wright had de pose bejubeld: het dramatische aan de rondspetterende bubbels. Het soepele van zijn armen, die een jeugdigheid uitstraalden. En al helemaal de grote zegelring rondom zijn vinger, die Crawford ondanks zijn val nog omhooghield alsof hij een kop thee dronk in plaats van een glas Dom Pérignon. Ik snapte waarom er voor deze paparazzifoto was gekozen. Over het algemeen was de keuze die we hadden niet groot, want bij *Champagne Pages* kozen we uitsluitend voor coverfoto's waarop iemand daadwerkelijk een champagneglas vasthield.

Toch wist ik dat het Wright, los van de outfit en pose, vooral ging om de blik van Crawford Hall. Hij lachte speels, maar op een afstandelijke manier. Alsof hij een katachtige was die weliswaar achter tralies zat, maar zelf donders goed wist dat die tralies er puur waren om de toeschouwers te beschermen.

Een lachende beroemdheid zorgde normaal gesproken voor een saaie foto. We wilden huilende, schreeuwende, smoezende, betrapte of op een andere manier zondigende beroemdheden laten zien. Geen vrolijke acteurs of poserende modellen. Maar op deze cover voegde de glimlach op Halls gezicht juist iets toe. De foto was namelijk gemaakt op een première van een nieuwe serie. Eén waarvoor hij was uitgenodigd, maar waar hij bijna een uur te laat kwam opdagen. De pilotaflevering was al bezig met de aftiteling toen hij uitstapte. In ons blad schreven we dat 'het staande applaus in de zaal werd overstemd door de flitsende camera's buiten, die de aankomst van *golden boy* Crawford Hall vastlegden'. De miljardairszoon maakte duidelijk dat de échte toegift pas net was gearriveerd.

Nu lag zijn foto samen met de drie andere meest recente magazines op mijn keukentafel. Zijn ondeugende, egale gezicht was inmiddels door-drenkt van rode wijn. Niet het fancy soort alcohol waar de celebrity's mee pronkten in ons blad, maar een fles van minder dan vijf pond uit de lokale supermarkt. Het was de laatste geweest, want de overige flessen waren de voorafgaande dagen al in mijn mandje beland.

‘Ach, kijk niet zo,’ zei ik in mijn hoofd tegen Liv, mijn huisgenoot. Ze was mijn beste vriendin, van het soort waar je normaliter alleen over leest in boeken, totdat je de eer hebt om er zelf met één bevriend te worden.

De hele avond was ik al doelloos door recente exemplaren van *Champagne Pages* aan het bladeren. Sterren met zonnebrillen op, bij de voordeur van hun villa’s met grote, dampende bekers koffie in hun handen. Half blote beroemdheden, vastgelegd in hun achtertuin. Ze waren overal, zelfs hier, op de tafel van mijn simpele appartement in de wijk Brixton.

Uiteindelijk had ik besloten om ze op te bergen en een sigaret aan te steken. Terwijl ik naar de asbak reikte, was ik langs het wijnglas geschuurd. De purperkleurige inhoud ervan was over de hele tafel gestroomd.

Dat was de druppel geweest. De laatste wijndruppel. Die flauwe grap bracht me voor het eerst in lange tijd weer even aan het lachen.

‘Geef toe,’ mompelde ik tegen Liv, ‘hij is grappig. Die moet ik ergens opschrijven, of zo.’

Nu staarde ik naar de verzameling covers en wist ik niet meer wat ik moest doen. Wright had me eerder op de dag even apart genomen, terwijl mijn collega’s hun telefoons en laptops aan de kant schoven om de vrijdagmiddagborrel in te luiden. Zijn boodschap was hard maar duidelijk geweest:

‘Je stukken worden leger. Simpler. Het is alsof je de info ergens van internet haalt en kopieert, in plaats van die scherpe pen en dat brein van je te gebruiken. We willen sensatie, Nathaniel. Alleen dan blijven we concurreren met het web. En wat je de laatste tijd hebt afgeleverd... Het is het gewoon niet. Niet nét niet, helemaal niet. En we weten allemaal waardoor het komt.’

Bij die laatste zin keek hij even over zijn schouder naar de rest van onze kleine redactie. Het gevoel in mijn maag, beklemmend en tollend,

zei me dat hun gesprekken hier al vaker over waren gegaan. Wright was enkel de boodschapper.

‘We weten wat je de laatste tijd doorstaat, maar... showbizz, weet je wel?’

‘Ik doe mijn best,’ zei ik, en omdat dat nogal wanhopig klonk vulde ik aan: ‘Ik heb het nog steeds. Echt. Het moet er alleen weer even uit komen.’

‘Dat weet ik. En we leven allemaal met je mee,’ zei hij met een blik zonder medelijden. De frons in zijn voorhoofd was diep. Zo keek hij doorgaans alleen als een andere partij er met een scoop vandoor was gegaan.

‘Het is... We kunnen ons nu gewoon geen misstappen of gelanterfant veroorloven. Ik hoop dat je dat begrijpt.’

‘Wat kan ik doen, Wright?’ vroeg ik. ‘Zeg het, en ik doe het.’

‘Zo mag ik het horen!’ Hij grijnsde even en wees naar de wand waar we al onze oude gepubliceerde exemplaren tentoonstelde.

‘Neem er daar een paar van mee, blader ze door en bedenk wat er mist. Welke beroemdheden ontbreken aan de lijstjes met probleemgevallen? Wie springt er wat jou betreft dubbel en dwars bovenuit? Nieuwe concepten, nieuwe namen. Maandag, op mijn tafel. Gaat dat lukken?’

‘Natuurlijk,’ zei ik, en ik meende het nog ook. Het was niet alsof ik weekendplannen had; die bestonden, net als de week daarvoor, voornamelijk uit oude series kijken, slappe afhaalpizza’s, sigaretten – en tranen.

‘Zo mag ik het horen. En nu bubbels, verdomme. We blijven natuurlijk wel *Champagne Pages*, hè!’

Ik kon een glimlach op mijn gezicht forceren. Van de ‘we’ die hij had genoemd maakte ik nu opeens wel weer een deel uit. Mijn plek bij de redactie was dus nog veilig. Voor nu.

Ik dacht eraan terug, omringd door de papieren beroemdheden onder de rode wijn. Tot zover mijn goede voornemen. Opeens voelde ik me slapjes.

‘Ik ga even een blokje om,’ zei ik tegen Liv. Maar weer zei ze niets terug.

En dat zou ze ook nooit meer doen. Want Liv was namelijk niet in de kamer, of ergens anders in de buurt. Ze was ergens waar ik haar met geen mogelijkheid zou kunnen bereiken.

Liv was dood.

Hoofdstuk 2

Buiten trok de gure wind aan mijn kraag terwijl ik aan mijn rondje begon. Ik liep doorgaans niet lang: net lang genoeg om twee sigaretten te roken en een paar nummers te luisteren.

Soms luisterde ik naar het begin van een podcast. Ik hield van de eerste paar minuten van de afleveringen. Het waren de stukjes waar de sprekers nog wat stuurloos waren. Doorgaans bespraken ze hun weekend met elkaar, wat algemene luisteraarsvragen of huishoudelijke mededelingen. Er zat totaal geen haast of ernst in. Ik was jaloers op het gemak waarmee ze met elkaars tijd en aandacht omgingen. Alsof ze alle tijd in de wereld hadden. Alsof ze altijd in elkaars leven zouden blijven.

Al dat gepraat zonder dat er echt iets werd gezegd... juist het oppervlakkige aspect daarvan kon ik zo vreselijk missen, want zo brachten Liv en ik ook onze meeste tijd samen door. Ontelbaar veel uren, waarin zij in een geïmproviseerde pyjama op de bank door haar socialmedia-accounts scrolde en af en toe iets aan me liet zien. Soms zat ze in het raam en ik op de bank, en konden we opeens verzeild raken in discussies over triviale onderwerpen zoals personages uit series van vroeger. Of dat ze tijdens haar werkdag weer een horloge van zestigduizend pond had verkocht, en hoe lelijk het ding eigenlijk was geweest. Of dat ze tijdens de terugweg naar ons appartement was aangevallen door een duif.

‘Waarom begin jij geen podcast?’ vroeg ik haar op een avond, en ze wuifde het weg alsof ik haar een cadeau probeerde te overhandigen.

‘Nee joh, Nate, doe normaal. Wie wil mij nou horen?’

‘Ik. En ik denk een heleboel andere mensen.’

‘Nou, dan ben je de enige. Ik heb niet zoveel te melden, hoor. Tenzij je een podcast wilt vullen met informatie over maatpakken, beschilderde

vazen en zoveel flessen whisky dat je er een compleet land mee dronken kunt voeren.’

Ze werkte in een warenhuis van een hoog segment met de naam C.H. Ik was er één keer geweest om haar oplader langs te brengen toen ze die was vergeten. De rijke mensen, die geur van kapitaal, had ervoor gezorgd dat ik me een indringer had gevoeld. Het was de enige keer dat ik C.H. had bezocht. Liv leek er minder moeite mee te hebben. Volgens haar was de enige taak die ze had het ‘opgedoft en opgedirkt ja zeggen en knikken’, zodat de klanten zich minder schuldig zouden voelen terwijl ze duizenden ponden uitgaven.

De enige reden waarom ze er werkte was omdat ze altijd hoopte op iets groters. Iets echts. Wat dat betreft waren we hetzelfde. Ook mijn baantje bij *Champagne Pages* zag ik als een opstapje. ’s Nachts droomde ik van kasten vol met door mij geschreven boeken. Ik wist zelfs al mijn pseudoniem: Niel Athan, een anagram van mijn eigen naam.

Allebei werkten we veel, en vaak, en daarom zagen we elkaar vooral in de avonden. Soms kwam het voor dat we alleen ‘hoi’ zeiden bij binnenkomst en vervolgens in stilte naast elkaar op de bank onze eigen series keken of boeken lazen. Ooit spraken we af dat we elkaar niet meer zouden vragen naar hoe onze werkdagen waren geweest.

‘Mensen doen altijd maar alsof je werk je hele identiteit is,’ kreunde ze een keer toen ik voorzichtig tóch informeerde naar haar dag.

‘Vraag liever naar wat ik vanavond voor avondeten wil, of zo!’

‘Oké. En dat is?’

‘Nou... Een glas rode wijn. Een kop koffie. En als toetje een bonbon.’

‘Die eerste twee kunnen geregeld worden,’ zei ik vanaf het koffieapparaat, ‘maar wat die bonbons betreft...’

‘Tada.’

Toen ik me omdraaide zag ik dat ze opeens een kleine, zalmroze doos vasthield. Op de deksel stonden een gouden C en H gegraveerd.

‘Van een klant gekregen,’ zei ze en ik kon een vleugje trots in haar stem bespeuren.

‘Gekregen?’

‘Ja.’

‘Ik dacht dat je klanten juist bij jou komen om cadeaus voor hun minnaressen te kopen, niet om op zoek te gaan naar nieuwe exemplaren.’

‘Ach, je bent jaloers,’ zei Liv en ze trok zacht aan de strik die rondom de doos was vastgeknoopt. Met een soepele beweging tilde ze de gouden deksel op. Twintig bonbons staarden me aan. Ze varieerden van witte chocolade met vanille en kokosexemplaren tot ronde varianten in de vorm van gouden munten.

‘Nee, de klant die deze bonbons heeft gekocht is anders. Hij is jonger. En hij... is er altijd zonder een echte reden, of zo. Alsof hij gewoon even een praatje komt maken. Nou, en nu had hij dus wel een reden, maar dat waren puur die bonbons, omdat ik ze aanraadde. Terwijl, ik bedoel... ik zei ook maar wat, hè? Je wil niet weten hoe duur die dingen zijn.’

Ze liet haar vinger over de stukjes chocola glijden en koos een van de munten uit.

‘O, en hij was beleefd! Dat is heel wat hoor, Nat. Je zou sommigen van die klanten eens moeten zien. Ze lopen nog net niet met hun geld te wapperen alsof... Nee, dat is trouwens niet waar, want er was laatst een man, en die deed dat wel degelijk. Hier, neem er ook een, ze zijn echt lekker! Nou, goed, die zat dus constant op te scheppen over zijn geld. En toen een van de bewakers er iets van zei, liet hij zijn portemonnee zien.’

Ze slikte haar bonbon zo gehaast door dat ik wist dat er een ontknoping aankwam waar ze waarschijnlijk de hele dag al naar uit had gekeken.

‘Die portemonnee kon gewoon niet meer d cht van het geld! Allemaal cash. In zijn jaszakken, broekzakken... Dat soort gasten hebben ze liever niet over de vloer, geloof ik. Die zijn alleen maar aan het witwassen.’

Ik gaf Liv haar koffie en wachtte tot ze doorging. Toen ze dat niet deed schonk ik wijn voor ons in en kwam ik naast haar zitten.

‘Misschien viel hij zelfs wel op mannen,’ zei ze terwijl ze me haast glunderend aankeek.

‘Die man met die cash?’ vroeg ik.

‘Nee, Nate. Die van de bonbons.’

‘Joh, hou op.’

‘Het zou toch leuk zijn? Dat je weer een keer gaat daten?’

‘Je weet dat ik daar slecht in ben.’

‘Dus? Dat is echt geen goed excuus hoor.’

Liv ging wat verzitten op de bank. Een van haar blonde krullen hing in haar wijnglas, maar ze leek het niet door te hebben.

‘Ik bedoel, kijk naar mij. Ik ben slecht in koken, maar dat betekent niet dat ik nooit eten klaarmaak voor mezelf. Als je begrijpt wat ik bedoel.’

Ze trok één wenkbrauw op, alsof ze me uit de tent lokte, maar ik had geen zin om erop in te gaan.

‘Welke was nou lekker, zei je?’ vroeg ik om van het gezeur af te zijn.

‘Die jongen. Hij was oprecht knap, Nat. Ik zou kunnen vragen of –’

‘Van de chocola, bedoel ik.’

‘O.’ Ze grijnsde. ‘De gouden. Die is met bladgoud gemaakt. Wist je dat ze zeggen dat sommige bonbons volledig met echt bladgoud zijn omhuld? Dan praat je over honderden ponden. Maar ik weet niet of het waar is hoor, want ik hoorde het van Leila, maar zij denkt ook dat het niet klopt, want...’

Zo ging Liv nog een tijd door. We hadden het niet meer over vriendelijke klanten of mijn dateleven. Ik hing tegen haar schouder aan, at en dronk en stelde op de juiste momenten de juiste vragen. Er was niets om me zorgen om te maken. In die tijd was dat genoeg om me gelukkig te doen voelen. Maar nu was die tijd al zo’n vijf weken voorbij.

*

Alles voelde somber sinds Liv er niet meer was. Zelfs de regen die de afgelopen dagen in de lucht hing, was gedurende de dag met bakken tegelijkertijd naar beneden gekomen. Ik vond het symbolisch. Alsof de stad en ik hetzelfde waren. We werden wellicht schoongespoeld,

maar uiteindelijk bleven we nog steeds leeg en verlaten.

'Het is niet eerlijk, Liv,' prevelde ik terwijl ik het appartementencomplex weer binnenliep. Ik moest mezelf ertoe zetten, maar toch maakte ik een omweg richting de brievenbussen. Er zat maar één kaart in ons postvakje.

Het was een grote lichtbeige envelop die aanvoelde als perkament. Waarschijnlijk een trouwkaart, gokte ik. Al liepen er in mijn omgeving geen zenuwachtige of veeleisende bruidsparen rond. Toen zag ik de volledige naam van Liv staan: Olivia Foxman.

Ik stopte de kaart weg en slenterde naar boven. Nu er weer een van de huishoudelijke taken was voltooid die ik zo lang had uitgesteld, mocht ik mezelf belonen. Met een bonbon, besloot ik.

Omdat je de post hebt opgehaald. Zo. Nou, nou. Wat ben ik trots op je, Nathaniel. Op deze manier ga je het nog ver schoppen.

Zo goed en kwaad als dat ging probeerde ik het stemmetje te negeren.

Binnen treuzelde ik even boven de doos bonbons. Er zaten er nog vier in, als zoete, compacte herinneringen aan het samenzijn met Liv. Ik koos een wit-met-bruin chocolaatje waar een dunne, rode streep doorheen liep, vanuit de gok dat het kers moest zijn.

Nu ik weer binnen was voelde de stapel tijdschriften, samengeklonterd onder de plakkerige rode wijn, opeens vreselijk onbenullig. Ik had behoefte om het geheel aan andermans levens bij elkaar te frommelen en uit het raam te gooien. Misschien zelfs te verbranden, of iets anders dramatisch wat ze in films altijd deden met foto's van vijanden of liefdesbrieven van ex-geliefden. Uiteindelijk koos ik ervoor om de tijdschriften simpelweg in de prullenbak te gooien.

Bij het opruimen viel mijn blik weer op Crawford Hall. Zijn ondeugende, zogenaamd onwetende blik was door de wijn uitgerekt, en zijn bleke gezicht had nu een lichtpaarse tint.

Toch bekroop me het gevoel dat ik doorgaans kreeg als ik naar knappe mensen op het nieuws of in de bladen keek: ik werd een klein beetje zee-

ziek. Alsof ik de boot was, en hij, met zijn kaaklijn, strakke kapsel en lange, slanke hals de zee. Misschien kon ik aan Wright voorstellen dat we hem vaker op de cover zouden zetten, maar de erfgenaam kwam eigenlijk al genoeg in het nieuws. Ik zou er een verhaal omheen moeten breien dat we meer moesten inzetten op de jongere generatie, en...

‘Genoeg.’

Ik duwde de deksel op de prullenbak en maakte resoluut een beslissing.

Het was vrijdagnacht. Ik was aangeschoten, moe en heel erg verdrietig. Voor nu was werk dus even genoeg geweest. Als ik niet snel iets vond, hoe klein dan ook, om mijn aandacht van Liv af te leiden, zou ik langzaam gek worden. Dan zou ik weer naar de huisarts moeten, met mijn staart tussen mijn benen, om te vragen om slaappillen of antidepressiva. En dat terwijl ik tot nu toe juist zonder invloed van medicijnen door de donkere randen van mijn rouw heen was gegaan.

Afleiding, dus. Maar wat? Ik kon een plaat aandoen, maar vrijwel alle muziek deed me linksom of rechtsom denken aan Liv. Misschien moest ik gewoon gaan slapen. Nee, dacht ik, want na tien minuten malen in bed zou ik toch weer onder de lakens vandaan springen. En toen viel mijn blik weer op de envelop.

Hij lag ongeopend op de hoek van de tafel.

Ach. Waarom ook niet?

Ik pakte het ding met trillende handen op. Waarschijnlijk was het gewoon een uitnodiging voor de bruiloft van een vage bekende van Liv. Toch hoopte een klein stemmetje in mijn hoofd stiekem op iets anders. Iets, wat dan ook, om het tij mee te keren. Voordat ik me kon bedenken maakte ik de envelop open.

Geachte relatie,

Bij deze nodig ik u van harte uit om het zomerseizoen van 2024 met ons te vieren bij de lancering van de nieuwe C.H. Chiffon-collectie.

In het gezelschap van de familie Hall zullen we met elkaar het glas heffen.

Met genoegen verwelkomen ze u daarom vanaf 13.00 uur op zaterdag 8 juni bij hun landgoed The Winged Colt.

Uiteraard spreekt het voor zich dat u het seizoensthema laat terugkeren in uw outfit.

We verzoeken u om deze uitnodiging mee te nemen als toegangsbewijs.

Namens Greyson Hall, Celine Hall-Tasar en hun zoon Crawford Hall, Vivian Cooper, Executive Assistant

Ik nam de inhoud van de kaart in me op en zette vervolgens als eerste een raam open. Voor frisse lucht, maar ook zodat ik de rook van de sigaret die ik opstak gemakkelijk kon wegblazen.

Dit was nogal wat.

In mijn hoofd buitelden de gedachten over elkaar heen om voorrang te krijgen. De brief was duidelijk voor Liv bedoeld. Zij was immers degene die jarenlang in een van de C.H.-warenhuizen had gewerkt. Maar kregen alle medewerkers net zo'n fancy en exclusieve uitnodiging als die ik nu in mijn handen hield? Ik betwijfelde het.

Wellicht had ze in de laatste weken voor haar dood promotie gekregen. Nee, dat zou ze me hebben verteld. Ging het hier om een prijsvraag, en was ze simpelweg een van de gelukkigen geweest? Het kon zijn bedoeld als manier om aan de échte gasten te laten zien hoe verbonden ze zogenaamd met hun medewerkers leken te zijn. Misschien moest ze gewoon werken. Maar ook die scenario's leken me sterk.

Al inhalerend bestudeerde ik de kaart beter. Zijn naam viel me meteen op, helemaal aan het einde, als hoofdact.

Crawford Hall. De relschopper. De erfgenaam. De aantrekkelijke jongen.

Wat moest ik hiermee? Bij de rest van de proppen in de vuilnisbak gooien?

Nee, iets weerhield me daarvan. En ik had ook geen zin om er mee naar Wright te gaan. Hij zou de kaart uit mijn handen trekken en een van zijn veelbelovende, nieuwe stagairs in een jurk hijsen en naar het evenement sturen. Op de een of andere manier zou dat aanvoelen als een smet op Livs nagedachtenis.

‘Inderdaad,’ kon ik haar stem bijna horen, ongeduldig door mijn getreuzel, ‘je weet heus wel wat je moet doen, Nate.’

Ja. Dat wist ik. Deze uitnodiging was het antwoord. Zo simpel was het. Wright wilde toch een verhaal? Dan zou hij dat krijgen. Bovendien zou Liv dan toch nog een beetje op het feest zijn. Ik wist niet waarom zij specifiek deze uitnodiging had ontvangen om langs te komen bij het landgoed The Winged Colt. De term ‘colt’ werd gebruikt om een gevleugelde, jonge hengst te beschrijven. Hij paste perfect bij het beeld dat ik van Crawford Hall had: losbandig en ongrijpbaar.

En die kenmerken van de miljardairszoon moest ik in mijn voordeel laten werken. De weg naar een scoop over de mysterieuze Crawford en zijn ouders lag letterlijk in mijn handen. Als ik maar dicht genoeg bij hem in de buurt kon komen, zou er vanzelf een verhaal ontstaan. En dichter dan deze uitnodiging zou het nooit worden. Dus zat er maar één ding op: op zaterdag 8 juni zelf bij The Winged Colt verschijnen.

Ik pakte een notitieboekje, scheurde er een paar pagina’s uit en schreef voor het eerst in hele lange tijd weer iets op: *TO-DOLIJST OPERATIE CHIFFON*.

Eindelijk had ik weer een doel.

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Wouter Rozema

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 7318 7

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl